

GRANOLLERS

COMUNIDAD CRISTIANA

SEMANARIO PARROQUIAL
AÑO XXII - NUMERO 575
11 DE FEBRERO DE 1962

Editorial

El 11 de octubre próximo

Ha quedado ya públicamente fijada y anunciada la fecha de la iniciación del Concilio Vaticano II. Juan XXIII ha señalado para ello el 11 de octubre del presente año. 1962 verá, pues, inscribirse en la historia, no sólo de la Iglesia sino de los generales acontecimientos humanos, como año de iniciación de este Concilio.

Por primera vez en la historia un concilio va a ser plenamente ecuménico, auténticamente universal en el más amplio sentido de la palabra. Hay varias pruebas de ello. Por un lado, el interés que, en todo el mundo, ha suscitado el Concilio, interés que queda reflejado en el modo como la prensa mundial, de cualquier signo o confesión, se ha hecho eco de las circunstancias y detalles de la preparación. Ejemplo de ello, el periódico francés «Le Monde» que el pasado martes dedicó su editorial en primera página a lo que tituló «El más amplio concilio de la Historia». Por otro lado, la presencia de miembros procedentes de todas las partes del mundo, de las cristiandades de todas las latitudes será un hecho, y aquí, naturalmente, habremos de agradecer a todo el progreso técnico actual, y especialmente a la rapidez en los medios de transporte y de comunicación, el haber posibilitado esta dimensión de presencia mundial que por vez primera, va a tener un Concilio.

Para nosotros, esta fijación de la fecha en que se abrirá el Concilio habrá de llevarnos a una mayor concreción y a una más amplia inquietud y espíritu conciliar en estos meses que van a precederlo. Y no será mala cosa que sepamos poner en un paralelismo y en una concatenación de ideales este inicio del Concilio con el desenvolvimiento de la Misión que, aproximadamente por aquellos mismos días, habrá de vivir Granollers y su comarca. El pensamiento en los problemas de la cristiandad universal puede ser una ayuda preciosa para un fruto más auténticamente cristiano de la labor misional en que nos encontraremos.

Diàleg amb el lector

Adéu al Cinema Canigó

Avui fa dues setmanes que el cinema Canigó va obrir per darrera vegada les seves portes al públic granollerí. Durant una colla d'anys ha vingut projectant films que segons la «Junta Nacional Calificadora de Expectáculos» estaven qualificats com «aptes pels infants». No es aquest el lloc de discutir ni de valorar si els nens i els joves haurien d'ésser admesos a presenciar la major part dels films 2 o bé 1.

Sabem de memòria que una censura que només té compte l'aspecte moral és insuficient. Es necessita una censura psicopedagògica encarregada a especialistes a qui s'hauria de sotmetre el guió i la realització.

També sabem que al nostre país no hi han films aptes pels infants (No pel·lícules pensades pels grans i acceptades pels menuts) a més a més és una trista realitat que éssent el cinema el medi de difusió més extès entre als infants i jovent, no es dona a les escoles cap mena de formació per enten-

dre'l, assimillar-lo correctament i defensar-se de la seva influència.

Per tot això és molt trist dir adéu al Cinema Canigó. Era la única cosa, encara que poca cosa, teniem a Granollers de cara als infants.

Aquesta mateixa setmana no es projecta cap programa apte. !Que Déu ens dongui a viat un nou i millor Cinema Canigó!

MISION

Cada vez está más claro que la Iglesia es, por naturaleza, misionera. Existe progresivamente una conciencia mayor de que todos nosotros formamos, o constituimos la Iglesia

Una Misión, por tanto, es obra de todos.

Una Misión no son unos predicadores que —mejor o peor— exponen unos temas prefabricados ante un público silencioso y pasivo.

Nuestra Misión nos exigirá, pues una participación activa.

Nuestra Misión nos empieza a exigir ya una toma de conciencia con los problemas de la ciudad, para que, a través nuestro, por el conducto de las Comisiones que han sido creadas, lleguen a ser objeto auténtico de la Misión.

CULTOS

Parroquia de S. Esteban

Cultos de la Semana

Hoy, DOMINGO VI DESPUES DE EPIFANIA, cultos según el horario de los días festivos. A las 9 la Asociación de Cazadores de nuestra ciudad, honrarán a su patrón San Humberto asistiendo a la misa parroquial.

MISAS DE LAS SEMANA. Lunes: 8 fam. Estabanell, 9 M. F., vesp. Mercedes Serra. Martes: 8 Asoc. Sta. Lucía, 9 José Casafont, vesp. Jaime Pagés. Miércoles: 8 y 9 Mercedes Serra, vesp. Laura Cullell. Jueves: 8 y 9 E. Roca Umbert, vesp. Montserrat Pineda. Viernes: 8 Jaime Pagés, 8 fam. Estabanell, vesp. Jaime Pagés. Sábado: 8 Montserrat Pineda, 9 F. Macanás, vesp. Pedro Pineda. Domingo: 7 Mercedes Serra, 9 pro populo, 10 Feliu Planas, 11 José Brossa, 12 T. B., 13 Rosa Guitet, vesp. Columba F.

SIETE DOMINGOS DE SAN JOSE. — Continúan practicándose a las 7 de la tarde, después del Sto. Rosario.

Horario de Cultos

Domingos y fiestas de precepto: misas desde las 7 hasta las 13 cada hora (a las 9 parroquial). Por la tarde a las 8 misa vespertina. Confesiones durante las misas. Sto. Rosario a las 7 de la tarde. *Días laborables:* misas a las 8, 9 y vespertina a las 8'30. Confesiones de 7 a 10 mañana. Comuniones de 7 a 10 cada quince minutos. Sto. Rosario a las 7'45 tarde.

Catecismo

Hoy domingo a las 4 clase de Catecismo. A las 5 sesión cinematográfica

Colectas y Donativos

Pro necesidades Parroquia día 4 Febrero 1.512'30
Pro Sta. Infancia 1.555'—

Parroquia de Nuestra Señora de Fátima

HORARIO DE MISAS. Días festivos, a las 8, 10'30 y 1. Días laborables, a las 8 de la mañana.

CATECISMO. En el barrio «Xarlet» a las 11'30 de la mañana y en la Parroquia, a las 3'30 de la tarde.

STO. ROSARIO. Los días festivos, a las 5 de la tarde y los sábados, a las 8 de la tarde.

BULA DE CRUZADA. Se expende en la Casa Rectoral y al final de las misas en la sacristía

MISAS. Lunes, Juan Palau. Martes, Dif. familia Pericas. Miércoles, María Torras. Jueves, Juan Palau. Viernes dantis, y Sábado, Juan Palau. Domingo. 1.ª Margarita Planas. 2.ª Juan Palau. 3.ª dantis.

COLECTA PRO TEMPLO. En la colecta pro templo del domingo pasado se recaudaron 327 ptas.

ACTIVIDADES. Continúan efectuándose las reuniones para los diversos grupos: para los jóvenes, los sábados a las 8'45 de la noche; para los jóvenes, los domingos, a las 11'30 de la mañana; para los Aspirantes de A. C. los viernes a las 7'30 de la tarde; para los aprendices, a las 8'30 de los viernes; para las niñas Aspirantes, los domingos al salir de la segunda misa.

Las jóvenes de A. C. acudirán D. m. el próximo domingo día 18 a la Gran Concentración de Militantes de A. C. Diocesana en Barcelona.

NUESTRO TEMPLO. Van creciendo ya poco a poco las paredes de NUESTRO templo parroquial en construcción. Es NUESTRO templo, NUESTRA casa parroquial y como tal debemos mirarlo siempre, solamente así seremos capaces de edificarlo, porque únicamente uno es capaz de empeñarse en una gran obra si la comprende como propia.

¿Qué has hecho hasta ahora por tu templo? ¿Has hecho bastante?

SANTA MISION EN NUESTRA PARROQUIA: DIAS 17 al 28 de OCTUBRE

Siempre de su siglo

El cuerpo Místico de Cristo, como los miembros físicos que lo constituyen, no vive ni se mueve en lo abstracto, prescindiendo de condiciones de tiempo y de lugar siempre en movimiento; él no está ni puede estar separado del mundo que le rodea; es siempre de su siglo, avanza con él de día en día, de hora en hora, adaptando continuamente sus maneras y su actitud a los de la sociedad en que debe actuar.

Pío XII

(Discurso 29 abril 1949)

MOVIMIENTO PARROQUIAL

Parroquia de San Esteban

Bautismos

José Llopert Puget, Luis Jiménez Roca, Ana Jiménez Roca, Juana Vacas Ubiñana José M.ª Martín Quintana, M.ª Sara Ortafá Roy,

Matrimonios

Jesús Jiménez Cenalmor con Emilia Rovir Lozano, Vicente Griñon Fornas con M.ª. Nieves Valera Jiménez, José Luis Guijarro Pradas con Manuela Rodríguez Moral.

Defunciones

José Pujol Torra (Extremaunción), María Reus Castellsegú (todos los sacramentos).

Proclamas Matrimoniales.

Manuel Cano Martínez y Adela Barranco Baeza, Antonio Romero Galo y Joaquina Carmona Pasán, Cecilio Gil Pérez y María Angeles González Fernández

Parroquia de Nuestra Señora de Fátima

Proclamas Matrimoniales

Jaime Palet Vidal con Amalia Mas Planas. Juan Rodriguez Lara con Isabel Martínez Maldonado, Antonio Romero Galo con Joaquina Carmona Pasán

CARBÓ
Clavé. 36
Telef. 423
todo para su oficina
GRANOLLERS

cada setmana un llibre

Origen de l'Escut Català

No sabem, en el moment de redactar el nostre breu comentari, si l'autor d'aquest llibre, *Manuel Bassa i Armengol*, és fill de la nostra Ciutat. Joan Vernet i Batet el va incloure en el seu curiós i interessant opuscle *Escriptors granollertins*, editat l'any 1959. Això vol dir, si més no, que Bassa i Armengol residí uns quants anys a Granollers i que ací es donà a conèixer com a literat i investigador històric.

Naturalment, aquesta circumstància, de tipus estrictament sentimental, ha contribuït que hàgim esguardat encara amb més bons ulls l'aparició d'aquest llibre que és el resum de les recerques fetes per l'autor per tal d'escartir i de determinar l'origen de l'escut de Catalunya.

En un petit pròleg que l'encapçala, Bassa i Armengol ens diu que aquest llibre no l'otereix al gran públic ni tampoc als erudits. I afegeix que l'adreça a una extensa selecció de lectors: a aquells que no es conformen amb un llibre de tema corrent i cerquen en els problemes generals de la història la satisfacció i el nodriment dels seus neguits.

Comença, en una introducció, per plantejar el problema de si l'origen de les Quatre Barres de Sang és història o bé llegenda. I diu que d'ençà que s'ha pogut comprovar que el *Libre de feyts d'armes a Catalunya*, de Bernat Boades, el bon rector de la vila de Banes (sic), era falsificació efectuada el segle XVII, s'ha posat en dubte, com ja es pot comprendre, l'autenticitat de l'esplacació, tan poètica com heroica, de l'origen del nostre escut.

Abans, però, d'entrar de ple al tema estricta que dona nom al llibre, Bassa i Armengol, en una primera part que abraça la meitat del llibre, dedica cinc capítols a l'estudi de l'heràldica. En primer lloc, l'estudia a través del temps. Després, ens parla de la seva esplendor, de la seva expansió i valoració i dels seus testimonis. És una part molt amena, i que, a més de servir de magnífic pòrtic al tema central, ens fa conèixer una sèrie de dades

molt interessants, com per exemple, la formació dels cognoms catalans, les fonts per a l'estudi de l'heràldica, dels uniformes, etc., i un munt de característiques de l'època feudal catalana.

A la segona part, Bassa i Armengol ens parla, principalment, de les falses versions de l'origen de les armes barrades dels comtes barcelonins. Comença per la que ha fet més soroll, i que ha tingut més i més distingits partidaris, basada en l'anada de Pere I el Catòlic a Roma en la qual el Papa Innocenci III li atorgà (?) les armes heràldiques de les quatre barres.

Després d'analitzar totes les restants que es coneixen fins a la data, Bassa i Armengol ens diu que, malgrat tot, ell no ha dubtat mai que la versió llegendaria de les quatre barres catalanes respon a un episodi històricament autèntic. Afegeix que no pot provar ho d'una manera indiscutible, però que té al seu favor la convicció, filla de tota una vida de recollir papers, llibres, segells i dades que formessin un arxiu on tinguessin cabuda totes les manifestacions sigilogràfiques numismàtiques i heràldiques de la nostra terra i una copiosíssima biblioteca adequada per llur classificació i estudi.

A més a més, com diu Ferran Soldevila, el nostre il·lustre historiador, en la seva *Història de Catalunya* (vol. I, fol. 49) *la llegenda en un cert aspecte s'equivoca rarament. Podrà atribuir a un personatge gestes realitzades per altres personatges, vestir una figura amb vestidures que no li pertanyen, però en general, el personatge escollit per la llegenda a fi d'exaltar-lo i de glorificar-lo, és una figura històricament egrègia... I història i llegenda, completen-se i aclarent-se, s'ajuden reciprocament per a fer-se més entenedores.*

Creiem que l'obra de Bassa i Armengol, escrita amb sinceritat i sense pretensions ni sobergueria, és una bona aportació a l'estudi d'aquest tema, força obscur i apassionant. El felicitem ben calorosament. El llibre, deixant de banda algunes petites errades tipogràfiques, ha estat bellament editat per la casa Millà. Cal remarcar les il·lustracions en negre, així com les làmines d'escuts en color, l'extensa bibliografia i els índexs que faciliten notablement la consulta. M.

Fitxa del llibre. ORIGEN DE L'ESCUT CATALÀ. Estudi històric per *Manuel Bassa i Armengol*. Editorial Millà (Barcelona). 1.ª edició, 1961. 176 pàgines. Enquadrernat en tela. 350 pessetes.

¿«Fracaso de la Iglesia»?

Este es el título, de aire polémico como toda la obra, del libro que, escrito por Jacinto Bonella Senosiain acaba de publicar la editorial «Euramérica» en su colección «Mundo Mejor» y de la que constituye el volumen 57.

Es un libro que presenta a la Iglesia en marcha en relación con nuestro tiempo y esto es ya importante. Como señala Leclercq en su prólogo «después de la Reforma, la Iglesia ha permanecido durante largo tiempo a la defensiva, sacudida además por tempestades sucesivas, consagrada a mantener sus posiciones, a «mantener»... Pero, desde el principio de nuestro siglo, ya no se limita a resistir; se lanza de nuevo a la vanguardia y es un despertar en todos los terrenos». Por eso el autor nos presenta un primer capítulo «de choque» que, en forma de introducción, nos sitúa ante los problemas que presentan los países no cristianos de Asia, y Africa, así como la grave situación de hispanoamérica. Sigue después, un amplio capítulo titulado «Las sombras» donde se analizan los problemas desde el colonialismo y las misiones hasta el *gran enemigo de Cristo: los cristianos*, pasando por «el orgullo blanco y el paternalismo». Y, tras las sombras, «La Luz», es decir la toma de posiciones de la Iglesia —desde la adaptación en los tiempos apostólicos o la adaptación en el vestido y en el arte—, la migración en el plan divino y el rejuvenecimiento de la Iglesia, centrado en el Concilio Euménico. Cada capítulo contiene un buen número de notas en las que se refleja cómo el autor ha sabido seleccionar entre aquellas obras, hechos o acontecimientos que marcan la historia de la Iglesia en nuestros días.

Un libro que es un revulsivo —siempre conveniente para salir de posiciones de estancamiento— y que bien puede servirnos a todos para una mejor comprensión de que tradición y rutina no tienen equivalencia y que la destrucción de la segunda en nada afecta, antes al contrario, a la primera. V.

DERBI

65 c. c.

¡Rápido y estable!

Alfonso VI, 61 - GRANOLLERS - Tl. 800

Asamblea Parroquial

El pasado viernes por la noche tuvo lugar la anunciada Asamblea Parroquial en el teatro de Centro Católico, a la que asistieron una numerosa representación de las diferentes Asociaciones Parroquiales y en el curso de la cual se trataron de importantes temas relacionados con la Santa Misión a celebrar hogaño en nuestra ciudad en el próximo mes de Octubre y de la próxima inauguración del Centro Católico Parroquial en la festividad de San José

En la próxima semana aparecerá en este semanario una reseña detallada del desarrollo de dicho importante acontecimiento parroquial. Quede por el momento, constancia de su realización.

«Fogura» Comarcal.

Siguiendo el plan de la Campaña anual de Juventud, el pasado sábado día 3 se reunieron en la Casa Parroquial 50 dirigentes y militantes de la JAC con sus respectivos consiliarios. Después de la Sta. Misa —intensa mente participada por todos los asistentes— tuvo lugar una revisión profunda de todas actividades apostólicas realizadas en los diversos sectores comarcales durante el pasado trimestre. Cerró el acto Mn. Juan Batlles, Consiliario Diocesano, quien exhortó a todos los militantes a proseguir con ahínco el camino emprendido centrando cada día más la propia vida según las exigencias del Evangelio y siendo en medio del mundo una *verdad viviente*.

Fiesta de los «Quintos»

Se celebró ayer sábado Una Misa (??) en la parroquia, parti

do de futbol y baile fueron los actos programados. Pero nuestros «quintos» tienen además, otras inquietudes y están preparando para más adelante unas conferencias de formación dirigidas por un médico, un veterano y un sacerdote.

Asociación Cultural

En el cine Astoria, como acto social de la citada Entidad, tuvo lugar una sesión cinematográfica en el curso de la cual se proyectó el film de Ronald Neams UN GENIO ANDA SUELTO, que fue muy bien acogida por el numeroso público asistente.

Buena adquisición para la ciudad

El Ayuntamiento ha comprado la colección «Mora» de prensa granollerense

...

Granollers, al correr de los años, ha visto aparecer y desaparecer numerosas publicaciones periódicas. Hacia 1950 establecimos, en un artículo publicado en el semanario local «Vallés», un esquemático cuadro de cincuenta años de prensa en la ciudad. Nuestra fuente esencial de información estuvo constituida por la colección local que guarda nuestra Biblioteca Popular. Pero esta colección dista mucho de ser completa.

En una ocasión tuvimos la oportunidad de consultar algunos de los periódicos del siglo pasado que integran la colección «Mora», en propiedad entonces de la familia Mayol. Una gran colección pero, prácticamente, imposible de consultar con facilidad. Un granollerense, pacientemente, había ido, año tras año, recogiendo y guardando cuanto aparecía en nuestra ciudad. Y ahora, gracias a una acción de todo punto loable de nuestra corporación municipal, la preciosa colección ha sido adquirida para la ciudad por el precio, realmente simbólico, de 25.000 pesetas.

Según parece, la colección —ahora municipal— pasará a la Casa de Cultura San Francisco, de la Fundación P. Maspons y Camarasa, donde será habilitada todo el primer piso, lado de poniente, a los fines de custodia y consulta pública.

Nos parece, en el presente caso, que la gratitud de la ciudad debe ir también, además del Ayuntamiento, a la familia Mayol que era propietaria de la colección. Esta ha pasado de un patrimonio familiar —con todos los inconvenientes que ello representa, desde la dificultad de consulta al peligro de desaparición o deterioro grave— al patrimonio municipal que presente, en tal caso, toda clase de ventajas por poco que sea cuidada su forma de mantenimiento, vigilancia y facilidad de consulta por los que se interesen por casi tres cuartos de siglo de vida granollerense.

V.

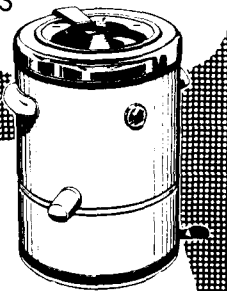
En el invierno indispensables

En verano utilísimas

SECADORAS CENTRIFUGAS

5 MODELOS

desde 3.991 ptas.

ALTA ESTABILIDAD
En 3 minutos, la ropa a punto de plancha.

REPRESENTANTE
S. Riera
A. Clavé, 8 y 16
GRANOLLERS

III Cursillo de Iniciación Teológica

LA PRACTICA DEL AMOR AL PROJIMO DENTRO DE LA COMUNIDAD

(Principios de moral cristiana)

por Mn. Juan Samper

- I — miércoles día 14 — **OBLIGACIONES DE LOS ESPOSOS Y DE LOS PADRES**
- II — Jueves día 15 — **DEBERES DE LOS HIJOS Y LOS HERMANOS**
- III — Viérnes día 16 — **RELACIONES ENTRE EL MAESTRO Y LOS ESCOLARES. IGLESIA Y ESTADO**

En la Sala de Reuniones de la Casa Parroquial, a las 9'30 en punto.

La virtut dels humils

Sobre la campanya

La Campanya d'aquest anv, com tots ja sabem, tracta de les diversions. Ara bé, allò que potser alguns no fem és posar-la veritablement en pràctica. Acostumats, com estem, a les diversions "standard", sovintment tenim por de fracassar, o sigui, de no gaudir plenament.

Cal tenir en compte que la diversió, enfocada des del punt de vista de **com més, millor**, és un greu error. No hem d'oblidar que la diversió té com a finalitat l'esplai. I ha de servir com a descans de les nostres habituals ocupacions i dels nostres treballs. D'altra forma, desvirtuariem el seu sentit i no assoliríem res.

Moltes persones, atrafegades pels seus quefers diaris, no tenen temps per a escriure (posem per exemple), per a llegir o per a dibuixar o pintar. Per què no dedicar, de tant en tant, alguna tarda dels dies de festa a una d'aquestes coses que omplen l'esperit, que descansen el cos i proporcionen una felicitat, que no tots els esplais i diversions donen?

Creiem que s'imposa variar el sentit i l'objecte de les nostres diversions. Cal saber-les escollir bé i, sobretot, fer per manera que totes elles ens facilitin una veritable satisfacció espiritual, després d'haverles assaborides ben conscientment.

Concepció

Què més menyspreable que un grapat de llevat? Què més menyspreable, així mateix, als ulls del món que aquells Apòstols rústics i desarmats que Jesucrist li envia? Quin viu interès té el Senyor a demostrar que no són pas forces d'home, ni eloqüències detonants, ni erudicions embadalidores, ni recursos de l'astúcia, de l'estratègia, de la política, allò que opera la fermentació del món en massa aprofitable, sinó la seva sola virtut! Són les coses menyspreables i fins innobles del món les que Déu escolleix per tal de confondre les fortes. Es la creu infame, i la renúncia a tots els lleures d'aquesta vida, i el martiri torturant, i la tribulació de la persecució, i la noblesa nativa i verge del vulgar, moltes vegades superior a l'entonament i l'enderiament del savi, el que Jesús elegix per tal de vincular-hi l'eficàcia invencible de la seva paraula.

Així venç el món, així venç les ànimes. Així el llevat va portant la seva acció invasora poble enllà i ànimes endins, preparant silenciosament aquell dia en què haurà envaït tots els regnes de la

terra i el llinatge humà serà madur per a constituir el definitiu Regne del Cel.

El que hem de fer nosaltres és donar bona acollida al llevat evangèlic, perquè facin la seva acció dins de nosaltres, i fins ajudar, confiant en l'assistència d'Aquell de qui tota fecunditat davalla, a l'expediment del regne dels Cels. Es també no fixar-nos en les qualitats personals dels ministres del Senyor, perquè no és a elles, sinó a la seva assistència que el Senyor vincula l'eficàcia del ministeri sacerdotal. I prou podem notar moltes vegades que té una certa complaença a escollir els més humils i pobrament dotats per a les grans obres. Es encara, no deixar-nos enganyar per les pomposes parereries de les doctrines o dels costums dels mundans, ja que el regne de Déu no habita en el soroll, ni menys en l'urc, sinó en l'humil renunciament a si mateix, únic mitjà d'esdevenir semblants a Jesucrist i ser un dia acceptats a la seva Glòria.

(L'Evanjeli d'avui)

C. Cardó

L'actualitat té un nom: El discurs de De Gaulle

El discurs de De Gaulle anuncia un perill que podria ser greu per a tots els pobles d'Europa.

Es fàcilment comprensible que la gran transformació que s'ha operat al món en els darrers vint anys sigui de difícil digestió per als homes educats en la «grandeur» de la «pàtria». Grandesa —no ho oblidem— a base de sotmetre al seu domini uns altres pobles i uns altres homes, que no tenien pas cap obligació d'alimentar en el camp espiritual, aquells deliris de grandesa, com tampoc d'alimentar, en el camp material, les butxaques dels patriotes.

Malgrat la seva edat i la seva formació, De Gaulle ha comprès perfectament —ho ha dit ben clar— que el procés de descolonització era inevitable i que calia portar-lo fins a les últimes conseqüències. Es a dir, pel que es refereix a Algèria, fins a la creació d'un Estat plenament independent i sobirà.

No obstant, sembla que De Gaulle accepti el fet només com a «sortida» d'una situació que ha esdevingut insostenible.

I ho accepti conscient que la «sortida» comporta per a molts francesos —segurament per al mateix De Gaulle— do'oroses renunciacions.

Comprenem, doncs, que es pensi en nous horitzons de rescabament i consol.

Els nous horitzons, proposats per De Gaulle, són la comunitat Europea. No cal dir, que la gran tasca del poble francès en el moment actual ha de ser de la construcció d'una nova Europa. Aquesta és igualment la gran tasca dels altres pobles europeus.

La nova Europa, però, no pot créixer amb el llast dels vicis antics. Significa la superació dels nacionalismes i per tant no pot ser obra d'aquestes.

De Gaulle, en el seu discurs, ens fa adonar del perill que per a Europa pot ser el nacionalisme francès. Aquest és el perill a que ens referiem en començar aquests ratlles. De Gaulle ha parlat d'Europa com d'una Unió d'Estats i ha insistit molt en una política de França respecte Europa. El concepte d'Europa queda, doncs, radicalment empobrit si la Comunitat europea no ha de passar de ser una Unió d'Estats, en la qual cada membre lluiti per a fer prevaldre la seva política.

Ara que Espanya es prepara per a ingressar a la Comunitat Econòmica Europea, convé tenir idees una mica clares sobre l'Europa que realment es vol construir. I, si no és precisament la que propugna De Gaulle, caldrà demanar a França que no faci pagar als europeus els plats trencants a Algèria.

Café-Restaurant

Salamero

Centro Católico - Tel. 701

Meriendas Helados

Refrescos Batidos

Desayunos Polos

Café de calidad - Licores de marca
Alquiler de toda clase de servicio para Banquetes y Fiestas Familiares

La incomprensió eterna de l'adolescent

(continuació: vegeu núm. 573 p. 4)

La mare no ha de passar ànsia, si en aquesta època turbulenta de la vida de l'adolescent, el seu fill s'aparta en certa manera força palesament d'ella i posa, en canvi, tota la seva confiança i les seves més cares il·lusions en altres persones a les que ell admira. Sobretot si posa la seva confiança en alguns companys, els confidents, els seus amics, els seus veritables amics.

Tots els nois, en aquesta edat difícil que va dels tretze als setze anys, tenen els seus íntims amics. Amb ells discuteixen llargues estones encasament, criticant tant com poden tot allò que poden, acalorant-se per l'esport, la taula d'Hèbert, el futbol, la pilota-mà, els artistes — ells i elles — de la pantalla, les noies bufones del carrer, la rigidesa de certes normes humanes i cristianes de vida, els capellans de la parròquia, etc. Aquest etcètera esdevindria interminable de comptar. Discuteixen llargues estones, car els sembla que ells ja són uns homes fets, amb el criteri suficientment format i lliure — sobretot lliure — que els permet trencar motllos, jutjar coses i discutir d'aquesta manera sense adonar-se del temps que passa, ni observar el moviment metòdic de les agulles del rellotge del campanar.

Ah!; i m'oblidava de dir — per això ho poso a punt i apart —, que si els preguntes discretament perquè cerquen amb tanta afició aquestes discussions i aquestes converses inacabables, et respondran amb un aplom desconcertant que perquè són indiscutiblement — s'ha fixat, senyora?: indiscutiblement! — maravelloses, espatarrants. En aquestes discussions surt a rel·luir, evidentment, la mà dura del vell, que no el comprèn ni s'esforça tanmateix per comprendre'l. «Està clar — diuen com si fossin afirmacions eixides de la càtedra — la pobra mamà no sap pas el què es pesca, són d'una altra generació».

Són moltes les mares que en circumstàncies semblants s'en ressenten punyentment de què el fill els marxi, se'ls escapi de les mans, massa fines per a cobrir aquest volcà encès de sang, acció i pensa. Una de les proves és, per exemple, entre altres, aquesta: Les confidències que intercanvien de vegades per telèfon amb els amics i que posen moltes mares zeloses i de mal humor. N'arribo a tenir un cert coneixement indirecte d'aquesta situació real en l'estat d'ànim de les mares, perquè aleshores, per evitar-se complicacions, en venen els nois, a trobar i em diuen: —Que em deixaria posar al telèfon...? I amb la mitja rialleta que se m'escape de les dents mitat per mitat sorneguerament i divertida, ja comprenen els xicotets que és endebades em diguin que a casa la mare diu en els telèfons una estreta i sigilosa comptabilitat.

Quan els parles d'aquest fet, moltes mares es defensen i diuen: —«es a dir, que és més obert amb els amics que no pas amb mí que sóc la seva mare?». «Es que un

amic, per molt amic que sigui, l'estimarà mai tant com la mare?». Sí. Crec que aquestes són les frases que descobren la nafra en el punt més indicat, el més sensible; també el més dolorós — no en dubto pas. Es allò que sap més greu. El que a les mares més aclapara i entristeix. Que sembla que els fills adolescents estimin més als amics que no pas llurs mares.

Procurin calmar-se perquè s'han entaforat novament per un error. El noi, en el fons del fons, continua estimant-se la seva mare en proporcions gaire bé idèntiques a les d'èpoques anteriors de més tendresa, manyagueria i sensibilitat. Però allò que passa és de següent: El noi està evolucionant, molt simplement evolucionant per una etapa normal de la seva vida psicològica. Sí; no he escrit pus malament: per una etapa normal. Es una etapa en la que hi conflueixen un conjunt de problemes que el xicot ha de resoldre fora de les faldilles de la mare (veritat que em perdona que la tracti així?). Són problemes que han de ser resolts en plena llibertat. Per això Déu — que hi entén una estona llarga en la manera de com educar els fills! — i que cerca només el bé dels nois i no solament complaure el gust de certes mares —, ha posat aquesta mena d'instint que fa que el noi cerqui la sol·lució vital dels seus problemes fora de les confidències maternals. Un xicot que estés lligat continuament a les faltes de la mare, difícilment afaçonaria la seva varonil personalitat.

Ara bé. Aquí s'ha de tenir present una altra cosa: Deixar-los en llibertat, no vol pas dir deixar-los en absolut. Desgraciada la mare que pensés d'aquesta manera, o que en tregués tals conclusions d'aquest escrit. Es qüestió de no confondre les coses. Al xicot se l'ha de vigilar, i controlar perquè encara no és home format, sinó en vies de formació incipient. Controlar-lo sí, però d'una manera indirecta. Que es confii amb els amics àdhuc ajudar-lo a què en tingui. Però per altra part, obrar de manera que els amics que tingui siguin com han de ser: bons, cristians, nobles. Seleccionar-li aquestes amistats i això de faisó prudent evitant sempre que ell s'en faci compte.

Aquets són els meus consells. Serenitat, tacte i molta cura per tal de què la seva acció — senyora — sigui sempre eficaç de la faisó indirecta que li he insinuat. I dic insinuat, perquè l'amor de mare, extraordinari en tots els conceptes i que veu més que no pas l'intel·ligència una vegada està sobre avís, sabrà suplir amb escreix tot l'ensenyament que li podria fer respecte d'aquest art tan subtil i difícil que s'en diu en termes pedagògics i l'escola «actuació discrecional».

E. P.

Nota aclaratoria: En el pasado número y por error de transcripción, se omitió el encabezamiento de la nota dedicada al ATLETISMO, y el resultado daba el cambio de Presidente del C. D. Granollers, hecha la rectificación queda en cambio de Presidente del Club Atlético Granollers.

Balonmano

Después del paréntesis obligado por los partidos que ha jugado la Selección Nacional, el Granollers ha reaparecido en la Liga Nacional con el encuentro que se aplazó a causa del mal tiempo en la pista del Gerona, saliendo vencedor el B. M. Granollers por 14-17, resultado algo apretado aunque siempre fueron por delante los vencedores, el Granollers se afirma con este resultado como líder de su grupo. Como preliminar se disputó un encuentro entre los veteranos de Granollers y Gerona, en clara demostración de amistad y continuada labor deportiva, es de esperar estos encuentros sigan disputándose y así poder ver de nuevo a aquellos que en su época hicieron vibrar de entusiasmo a los aficionados.

El At. Granollers se enfrentó en pista propia al Moncada La Salle, venciendo clara y rotundamente por 24-11, resultado justo y que corresponde a los méritos contraídos por cada equipo, los atléticos intentaron rehabilitarse del tropiezo del domingo anterior, por lo que jugaron a fondo, y esta rehabilitación la lograron sólo en parte, ya que este partido contra el colista no sirve y tendrán que lograrlo contra equipos mejor clasificados.

Fútbol

Defraudó el equipo local, y perdió en campo propio por 2-1 contra el Gramanet, el Granollers jugó mal sin encontrar la posición adecuada en el terreno de juego, ni aparentar luchar por un triunfo como equipo sin moral ni ambición, por su parte el Gramanet solo jugó a base de entusiasmo y coraje, y con estas armas se bastó para lograr el triunfo, en fin un mal encuentro que perdió quien más méritos hizo para ello, por el Granollers nada a destacar, lo que motivó el desencanto de sus seguidores, por el Gramanet su entusiasmo. Lástima de encuentro ya que con este resultado el Granollers ve muy mermadas sus aspiraciones.

Baloncesto

De nuevo el Baloncesto Granollers, logró un claro y amplio triunfo, en esta ocasión fue en la pista de la Salle Gracia, donde con un juego rápido y eficaz desbordó continuamente a sus contrarios, el encuentro terminó con un rotundo 28-62 lo que demuestra de manera convincente lo que ocurrió en el terreno de juego, de proseguir por este camino será necesario aunar esfuerzos entre afición y jugadores y lograr el ascenso a categoría superior, ya que actualmente solo pueden verse dos o tres partidos interesantes a lo largo del Campeonato debido a la diferencia de clase entre los equipos de primera y segunda fila. Para hoy domingo por la mañana en el Pabellón Municipal está anunciada la visita del C. C. Hospitalet, estos siempre han sido un buen equipo será interesante ver lo que sucederá en este encuentro debido a la marcha ascendente de los locales.

J. C.

UN GENIO ANDA SUELTO (3)

Ronald Neame (Astoria), Comedia basada en una novela de Joyce Kary. Cuenta la vida de un pintor y su lucha con la sociedad que le rodea. Es una obra de humor fino y gracia abundante que prácticamente ha sido pensada y realizada por Alec Guinness. Susyos son el guión y además la interpretación consiguió el premio de la Bienal de Venecia.

IL ROSETTO (3R)

Damiano Damiani (Principal). A través de tres productos de la juventud actual se intenta hallar la causa de la inclinación de los jóvenes a la delincuencia. Es un film duro, de excelente realización e interpretación. Obliga a pensar sobre las actitudes de la sociedad frente a los jóvenes de hoy. Sólo recomendable a personas formadas.

EL SABOR DEL MIEDO (3)

Seth Holt (Majestic-Mundial). Film policíaco inglés. Una joven, inválida al llegar a su casa después de mucho tiempo de estar ausente, debe buscar a su padre a quien no encuentra. Peripecias entre ella y su madrastra. Interpretación, fotografía y ambientación correctas. Bien dentro de su género.

SIEMPRE ES DOMINGO (3)

Fernando Palacios (Majestic-Mundial). Otro film parecido a «Las chicas de la Cruz Roja» y «El día de los enamorados». Películas malas pero que resultan simpáticas al público en general. Ultimamente el cine español ha querido presentar un aspecto de la juventud delincuente, como si toda la juventud actual fuera así. La mayor parte de estos films, por lo menos los españoles, es falsa por parcial y comercial. En «Siempre es domingo» no se consigue presentar ni las relaciones entre padres e hijos ni entre jóvenes de ambos sexos. Lo único que se consigue es que el público envíe a la juventud idiota que se presenta en film. Con ello no sólo desaparece la moraleja, sino que además la cinta pasa a ser inmoral. Este film no debería ser ni un 3 ni un 3R ni un 4 sino un 5. Por malo, falso e inmoral.

SALAMBO (3)

Sergio Grieco (Astoria). Film de cartagineses. De nacionalidad franco-italiana. Es por tanto una coproducción. Rodado para proyectarse sobre pantalla «Totalscope». Quiere ser dramático pero... ja, ja, ja, da risa.

MI AMOR BRASILEÑO (3)

Mervin le Roy (Principal). Estrenado en 1955. Comedia arrevistada.

Semana Próxima

LA BATALLA DE MARATHON (3)
AGARRAME ESE VAMPIRO (3)

UNICA

**lavadora
equipada
con
inversor**

Percomatic

**lavadoras automáticas
sistema bombo**

Fabricadas por

Distribuidor exclusivo:

Hogar Luz - Granollers

PROSCENI

Premis de la Crítica. Dimarts passat, els crítics teatrals de Barcelona van atorgar els premis anuals establerts per l'Associació de la Premsa. No volem donar la notícia amb tots els detalls, puix que els nostres lectors ja se n'hauran assabentat pels diaris barcelonins. Només volem destacar, i amb satisfacció, que s'hagi proclamat *La gran aventura*, de Jaume Salom, la millor obra estrenada a Barcelona l'any 1961. I ho celebrem, primerament, perquè a més a més de la seva qualitat intrínseca, es tracta d'una comèdia que nosaltres vam recomanar des d'aquesta secció. I també, per què no?, perquè considerem l'autor com mig granollerí

Agrupació Dramàtica de Barcelona. No és pas hora ara de fer l'elogi d'aquest gran elenc teatral. Tampoc no és la primera vegada que en parlem. I creiem que no serà tampoc la darrera. La seva noble tasca en pro del bon teatre, encara que sigui a bastament coneguda de tots, mereix la màxima difusió i els millors aplaudiments. Avui només velem deixar constància d'una de les activitats més interessants que duu a terme. Ens referim a *Esquirol*, la seva Secció de Teatre infantil. Començà la nova temporada el mes de desembre darrer amb *Les aventures d'En Massagan*, la magnífica rondalla escènica de Folch i Torres, que va assolir un gros èxit. Ultimament ha representat la fantasia *El secret del rei Midas*, de Carme Suqué. I anuncia, per a ben aviat, les estrenes de *L'illa del tresor*, de R. L. Stevenson, adaptació de R. Fuster Rabés, i de *La caputxeta vermella*, de Josep Vailverdu. Creiem sincerament que l'esforç que realitza aquesta Agrupació, en benefici dels nostres infants, és digne de tota lloança, i fermament desitjariem que el seu gest tingués força imitadors. Com diu molt bé el notable autor Carlos Muñoz, *el teatre desvetlla en l'infant el sentit crític, el fa definir-se èticament. L'inclina a la composició plàstica i col·labora eficaçment en la seva educació. I afegeix: Es convenient establir per als infants una «dieta intel·lectual», en la qual el teatre pot jugar un paper semblant al de les vitamines respecte l'organisme.* Les representacions acostumen a tenir lloc, els dies festius, al Palau de la Música Catalana de Barcelona.

El Cardenal de España. La companyia *Lope de Vega*, que tant encertadament dirigeix José Tamayo, actua al Teatre Calderon, de Barcelona, amb aquesta famosa obra de l'escriptor francès Henry de Montherlant (el cèlebre autor de *La reine morte* i de *Port Royal*), en versió castellana de López Rubio, i que l'any passat fou estrenada al Teatre Grec de Montjuïc. Com tothom sap, aquesta obra audaç i profunda, d'un accentuat dramatism i d'uu elevat lirisme, tracta de la figura del nostre cardenal Cisneros, magistralment incorporat aquesta vegada pel gran actor Carlos Lemos. Cal destacar, així mateix, la labor de la intel·ligent actriu Luisa Sala, impressionant en el paper de Juana la Loca. Recomanem aquesta obra als nostres lectors amics.

M. C.

A molta gent no li agrada (i a nosaltres tampoc):

... que el problema de l'assistència de menors als cinemes (que, segons sembla, no es fa res positiu per a solucionar-lo definitivament), s'hagi agreujat encara més amb motiu de plegar les seves activitats el «Cine Canigó».

... que el sumistre de gas butà sigui tan irregular i deficient.

... que a les entrades dels nostres temples no hi hagi l'horari de les Misses que es celebren en totes les esglésies de la ciutat.

FURA

“Os escribo a vosotros, jóvenes, porque sois fuertes (Juan I-2,14)”

Sirvan las líneas que siguen, apreciado lector, como presentación de esta nueva sección en este termómetro de la vida Parroquial que es nuestro seminario.

El propósito de su creación nació después de la reciente Semana de Juventud con la intención de desarrollar algunos de los temas a nuestro juicio más importantes de la actual campaña de Acción Católica que este año trata de las diversiones. No obstante al llevarla a la práctica nos extenderemos en aquellas cuestiones que nos puedan resultar de más provechoso conocimiento.

A través del testimonio escrito de jóvenes de A. C. pretendemos llevar si fuera posible a todo el sentir ciudadano las inquietudes y los problemas que se plantean en nuestra sociedad, proponiendo su solución Cristiana.

Para ello no regatearemos esfuerzo toda vez que comprendiendo la importancia de la tarea que emprendemos no dudaremos en abrir nuestra sección a todas aquellas personas que pueden dar testimonio en casos reales y concretos de juventud.

sastrería camisería
RIERA
PI. OLLAS, 18
Teléf. 514
GRANOLLERS

SUPLEMENTO DE LA HOJA DIOCESANA

Con Censura Eclesiástica

Depósito legal: B. 15969-1960

GRAF. P. KOLBE - GRANOLLERS